

1. Ірина Щербата

2. Ira_shcherbata@mail.ru

3. 8 097 174 69 74

4. м. Київ

5. Київський національний університет ім. Тараса Шевченка, Інститут журналістики

6. На прес-конференції, яку провела Антикорупційна інформаційна служба в Національному інформаційному агентстві Укрінформ 21 жовтня 2008 року.

7. Чи можна вступити та навчатись у ВНЗ без «зв'язків»?

Історія вступу до Університету залишається незвичною для мене ще й сьогодні. Незвичний не лише вступ, а й події, які трапилися після вступу. Але про них пізніше. А спочатку стояло питання: «Куди вступати по закінченню музичного училища?».

Провчившись дев'ять років у середній школі і паралельно – сім років у музичній школі по класу фортепіано, виникло велике бажання продовжити професійне заняття музикою. Незважаючи на розмови батьків і знайомих про непрактичність музичної професії, в 2002 році стала студенткою Хмельницького музичного училища ім. Владислава Заремби (відділ «Фортепіано»). Основною причиною вступу стала любов до музики, побічна – бажання довести батькам та знайомим, що музикою можна досягти матеріальних благ. Тому ще до вступу в училище побудувала свій «просувний» план: 1. училище як проміжна сходинка до консерваторії; 2. консерваторія як доступ до великої сцени; 3. сцена як досягнення слави, визнання та грошей; 4. слава, визнання та гроші як доказ значущості професії музиканта в очах батьків та знайомих. Зараз цей ланцюжок виглядає хибним та смішним, але тоді - в 14 років - він мав зовсім інше забарвлення.

Нелегкий вступ в училище, в якому про хабарництво навіть не йшла мова. Сцена є сцена: на ній не діють закони шпаргалок, підказок та знайомств. Жоден хабар не може закрити вуха викладачів-музикантів, які сидять у комісії. Так було, є і буде в музичному училищі.

На одному подиху пролетіли чотири роки навчання. Прийшла черга другої ланки мого стратегічного ланцюжка – Київська музична академія ім. Петра Чайковського. Проте, на цій ланці розірвався хибний хід думок. Приводом стало усвідомлення, що мене в Академії ніхто не чекає: «Дитинко, - казав київський професор, - у нас місць мало. Потрібно взяти дітей з місцевої десятирічки та музичного училища імені Глієра. Конкурс цього року надзвичайно великий. У тебе мало шансів. Пошукай собі інший навчальний заклад» (*цитата дослівна*).

Час спливав миттєво і потрібно було негайно визначатися з іншим навчальним закладом. Орієнтувалися з батьками на мої знання: достатньої підготовки з точних наук не було, залишався гуманітарій, якій можна підтягнути самостійно. Мамі порадили Інститут журналістики КНУ ім. Тараса Шевченка: «Журналістика – нова і перспективна професія. В Україні саме розвивається. Нехай пробує вступати на журфак в Київський університет». Послухали поради, так і зробили.

Стрімкий Київ. Жодного родича, жодного «потрібного знайомого». Приїхала сама, батьки працюють – військовослужбовці: мама – старший сержант, тато – прапорщик-пенсіонер, який годує сім'ю заробітчанством. Розраховувала на власні сили та Божу допомогу.

Здала в Інститут документи, конкурс – 6 чол / місце. Під час першого візиту в Інститут запам'яталося раптове і дуже сильне бажання навчатися в ньому. В той момент внутрішній голос сказав: «Ти маєш тут вчитися».

Залишалося десять днів до іспитів. Сконцентрувавши всю можливу силу і енергію, день і ніч готувалася, адже програма вступу була надзвичайно складна. Вона передбачала два етапи, де перший складався з чотирьох турів: інтерв'ю, диктант, аудіювання та комплексний тест з української мови, літератури, географії, праву, історії України. Другий етап вимагав знання всієї української літератури, пройденої в школі, та написання розгорнутого твору. У підсумку, після двох етапів, можна було отримати 100 балів. Прохідний бал для бюджетної форми навчання становив 79, для контрактної – 72. Мій результат був 58 балів. Ні на бюджет, ні на контракт

спеціальності «журналістика» він не проходив. Після оголошення результатів нас – «абітурієнтів-невступників» – повідомили, що є вільні контрактні місця на спеціальність «видавнича справа та редагування» з прохідним балом 60. Не дивлячись на те, що мій бал не підходив, написала заяву на контракт і вже наступного дня моє прізвище висіло у списках зарахованих.

Історія з Інститутом журналістики на вступі не закінчується. Платне навчання в 11 тис. грн / рік було настільки важким для батьків, що я не могла спокійно реагувати на це: кожного вечора засипала з думкою, щоб їм допомогти і просипалася з тою самою думкою. На початку навчального року у виступі перед першокурсниками директор Інституту журналістики Володимир Володимирович Різун сказав, що у разі відмінного навчання та вільного бюджетного місця можливе переведення з контрактної форми навчання на бюджетну. На першому курсі вільне місце мене не хвилювало, а хвилювало відмінне навчання. Було дуже складно після специфічної музичної системи перелаштуватися на редакторську спеціальність: зовсім інший підхід викладання, домашнього завдання, інше мислення і сприйняття інформації.

Проте існував реальний шанс на бюджетне переведення. Умову, яка вимагалася від мене, я виконала – одна з не багатьох закінчила перший курс на відмінно. Друзі казали, що це марна трата сил, і не варто чекати переведення «не своїх». Але я чекала. Написавши заяву про складне фінансове становище у сім'ї та відмінне навчання, два місяці активно чекала. Кожного тижня приходи у прийомні години до директора Інституту і питала, чи є вільне бюджетне місце, кожного тижня Володимир Володимирович відповідав: «Боржники ще здають «хвости». Списку відрахованих ще немає. Зачекай». Так тривало два місяці – вересень і жовтень – поки одного дня наша розмова закінчилася наступним чином:

- Добрий день. Є вільні місця?
- Щойно принесли список. Так, є чотири місця. Подаю тебе наказом.

У ту мить я зацікавилася, не могла вимовити й слова, а вийшовши з кабінету – плакала. Подзвонила одразу до мами і ми разом плакали, дякуючи Богу за результат. Весь час у нас жила надія і віра, і коли вони реалізувалися – важко було усвідомити, повірити, що все в житті можливо.

Через кілька днів на дошку оголошень повісили прізвища відрахованих «бюджетників» і переведених на їхні місця «контрактників». Кілька студентів одразу побігли до директора. Як вони потім розповіли, Володимир Володимирович сказав, що пізно прийшли і Щербату (*тобто мене*) він перевів через наполегливість, з якою вона йшла до мети.

Сьогодні я на третьому курсі Інституту журналістики Київського національного університету ім. Тараса Шевченка. Навчаюся на бюджетній формі навчання. І що б не казали про «зв'язки» у вишах, для мене залишається безцінний власний досвід, який свідчить, що є справедливість у житті на всіх рівнях і є справедливі люди. Головне, щоб у людини була чітка ціль, щире бажання і віра у власні сили та допомогу вищих сил.